

Vària

A Viena s'ha celebrat el terme, com a Mestre de Clínica, del gran Dr. Wagner-Jauregg, amb un gran homenatge. El BUTLLETÍ DEL SINDICAT DE METGES s'hi vol associar, publicant la seva memorable comunicació feta amb motiu de la visita dels metges americans a Viena, el dia 8 de juliol de 1926.

Terapèutica per mitjà de la infecció malària i per la febre recurrent

El sistema de curació, sobre el que jo vull parlar-vos, s'adreça, originàriament, contra la paràlisi progressiva, això és, contra una malaltia del cervell.

La paràlisi progressiva és avui tinguda com a malaltia del cervell d'origen sifilític. El camí seguit per arribar a tal conclusió, ha estat marcat per tres investigadors, els noms dels quals són: Schaudinn, Wassermann, Nogudú.

Aquest coneixement no ens proporciona cap mitjà per obtenir la cura de la paràlisi progressiva; car els mitjans amb els quals nosaltres hem après de guarir la sífilis, fracassen en absolut vers la mateixa. Això que també és extensiu als mitjans que avui són tinguts com els més potents, i aquests són els preparats d'arsènic, i els quals hem d'agrair al geni d'Ehrlich. Amb tot i que la seva acció sigui més eficaç que la resta, solament s'obté, en casos rars, una acció transitòria, gairebé mai duradora.

La paràlisi progressiva ha estat tinguda, per tant, com una malaltia inguarible i mortal. Tanmateix, existia una casuística de casos extremadament rars, guarits de paràlisi progressiva: casos de completa retrocessió de totes les manifestacions patològiques sense cap mena de tractament. La curació era obtinguda, en la major part de vegades, després que els malalts havien passat una infecció aguda i febril o havien sofert una llarga supuració.

Això era una precisa indicació! Ja Bacon de

Verulam havia dit que era del més gran interès pel metge d'estudiar els casos guarits de malalties tingudes per inguaribles.

En 1887 vaig proposar la imitació del procés curatiu fet per la naturalesa, provocant intencionadament una infecció febril. Com a infeccions a tal fi apropiades, vaig indicar la malària i l'erisipela. La provocació d'una febre infestiva representava, tanmateix, un perill, especialment pels qui convivia amb el malalt. En 1890 s'utilitzà la tuberculina de Koch com a productora de febre, que no era perillosa per ningú.

Això fou el començament de la proteïnoteràpia. Amb fortes dosis de tuberculina, els paralítics obtenien més remissions i de més durada, vivint més temps que no pas els no tractats. En 1909 vaig fer una comunicació al Congrés Mèdic Internacional de Budapest sobre els favorables resultats del tractament dels paralítics per la tuberculina i el mercuri. S'obtingué amb l'esmentat tractament que molts malalts tornessin a ésser aptes pel treball, permaneixent molts d'ells, durant llarg temps, en aquestes favorables circumstàncies. Però la quantitat de recaigudes era molt gran; les remissions permanents eren en minoria. La situació canvià, quan, en lloc de tuberculina, varen utilitzar-se diferents vacunes i altres cosos proteínics, afegint-hi el tractament pel mercuri i salvarsan.

Per aquest motiu vaig retornar, en 1917, a la meua proposició de 1887, i vaig inocular a nou paralítics malària terciària. D'aquests nou paralítics en viuen encara avui tres, dedicats per complet als seus quefers. Des de l'any 1919 he tractat sistemàticament els paralítics progressius per la malària. El tractament per la malària, ha estat una ràpida aprovació i avui és utilitzada en tots els estats d'Europa, en Nord-Amèrica, el Japó i les Índies holandeses. El tractament per la malària provoca nombroses remissions de la paràlisi progressiva. Aquestes remissions poden ésser de tal importància, que els transtornis psíquics i les al-